

Протопрезвитер Харалампије Пападопулос (Ираклион 1975) рођен је, живи и ради као свештеник и писац на Криту. После студија теологије и психологије посебно се посветио специјализацији комуникологије, са акцентом на савременим технологијама и питању дијалога са младима. Покретач је и уредник у Грчкој веома посећеног блога отац Ливије.

Већ објављивањем првих од десетине књига које ће уследити, а међу њима и ове коју држимо у рукама, као једне од најуспелијих, отац Харалампије привукао је велику пажњу јавности због бројних, на десетине, па и до двадесет пута поновљених издања неких његових радова. То им даје посебан читалачки печат и ауторитет провереног, кратког, једноставног, пријемчивог али и потресно искреног штива које се чита у даху.

Отац Харалампије креће се слободно, искусно и стручно танком и суптилном линијом која раздваја граница стања духовних потреба, а понекад и духовних болести, од оних психосоматских траума и рана које остављају дубок траг на души захтевајући и стручни психотерапијски приступ или бар његово комбиновање са искуством хришћанског духовног предања, утемељеног на исцељујућој благодати Божијој.

Наш живот се формира на нашим ранама (траумама). Све што живимо заправо су губици које смо или преобразили у живот, или су постали наш пакао. Цели наш живот јесте борба да таму претворимо и преобликујемо у светлост. Да узмемо необрађени, хаотични материјал своје душе, пун губитака и рана (траума) и да му уз помоћ благодати Божије дамо облик и лепоту. То је најважнија битка у нашем животу, како да пакао преобразимо у рај.

Како да траума постане чудо. Како да рана постане живот.

Харалампије Пападопулос

О ЧУДИМА САЗДАНИМ НА ТРАУМАМА

Харалампије
Пападопулос

О ЧУДИМА САЗДАНИМ НА ТРАУМАМА

Свака рана, свака траума може да буде начин твојој сјасења. Дакле, начин да живој видиш друјачије. Јер обично кроз ране живој и свети сагледамо друјачије.

Чудо нисмо досијили, нисмо ја носили јер смо сјособни и сјајни, нејо збој тоја шјо је љубав Божија нашла за сходно да нам се ојкрије на тај начин.

Бој од нас тражи љубав, а не сјрах. Неће нам се судији у односу на то колико смо ја се илашили, нејо јо томе колико смо ја волели.

Са радошћу живи свакодневицу, уз сјвари које ти причињавају задовољство и чине да се осећаш добро. Изрази се, сјварај, крећи се, воли и дозволи да волиш и будеш вољен. Без кривица. Оне су јојонско јориво за нашу себичност. Бази се на јучину љубави Божије и тада ћеш видећи да су твоји неусјеси кайлице у океану човекољубља Његовој.

Ране и болна искуства заједнички су доживљај свих људи. Неусјех у јокушају да се јромениш је неизбежан. Ако носјоји нешјо шјо нас задржава далеко од јокајања и јромене, онда је то сјрах од неусјеха или одбацивања. Они који су усјели јесу они који се нису уйлашили неусјеха.